

ΜΗΝ ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἦχων ἡμέρας 31.

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Ὁρθοδοξίας). Τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων· Εὐδοκίας ὀσιομάρτυρος τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν· Συνεσίου ὀσίου τοῦ ἐν Λύσῃ*. Ἦχος πλ. α΄. Ἑωθινὸν Ε΄.

Τῷ Σαββάτῳ ἐσπέρας, Θ΄ Ὥρα

Ἀπολυτίκιον καὶ κοντάκιον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Ἑσπερινὸς

Εἰς τὸ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», ἀναστάσιμα 6 καὶ τὰ 4 προσόμοια τοῦ Τριωδίου. Δόξα, τοῦ Τριωδίου· «Ἡ χάρις ἐπέλαμψε». Καὶ νῦν, τὸ α΄ θεοτοκίον τοῦ ἤχου· «Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ».

Εἵσοδος. «Φῶς ἱλαρόν» καὶ τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Δόξα, καὶ νῦν, τοῦ Τριωδίου· «Οἱ ἐξ ἀσεβείας».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ, τὸ ἀναστάσιμον· «Τὸν συνάναρχον Λόγον». Δόξα, τοῦ Τριωδίου· «Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου». Καὶ νῦν· «Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν».

Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Τῇ Κυριακῇ πρωί, Μεσονυχτικὸν

Μετὰ τὸν ν΄ ψαλμόν, ὁ τριαδικὸς κανὼν τοῦ ἤχου. Δόξα, τὸ ἐν τῷ Τριωδίῳ ἰδιόμελον τῆς λιτῆς. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον. Τὰ τριαδικά·

«Ἄξιόν ἐστιν», τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον· «Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου», ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ὅρθρος

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Τὰ εὐλογητάρια, ἡ ὑπακοὴ καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τὸ Ε' ἐωθινόν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Κυριακῶν τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ ἀναστάσιμος καὶ ὁ τοῦ Τριωδίου εἰς 6 μετὰ στίχου· «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι».

Ἀπὸ γ' ὥδῃς, τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος· εἶτα τὰ καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ἀφ' ε' ὥδῃς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ Τριωδίου, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ· «Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος». Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τὸ Ε' ἀναστάσιμον· «Ἡ ζωὴ καὶ ὁδὸς Χριστός», τοῦ Τριωδίου καὶ τὸ θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ, ἀναστάσιμα 4 καὶ τὰ 3 προσόμοια τοῦ Τριωδίου εἰς 4, μετὰ τῶν ἀναστασίμων στίχων· «Ἐξομολογήσομαί σοι ...» καί· «Ἀνάστηθι, Κύριε ...» εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Δόξα, τοῦ Τριωδίου· «Μωσῆς τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας». Καὶ νῦν· «ὑπερευλογημένη».

Δοξολογία μεγάλη, μεθ' ἣν εἴθισται ἐν Κύπρῳ ἵνα γίνηται τελετὴ ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὡς ἀκολούθως·

ΛΙΤΑΝΕΥΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΣ. Ψάλλομένου ἀργῶς τοῦ ἁσματικοῦ «Ἅγιος ὁ Θεός», οἱ χοροὶ μεταβαίνουν εἰς τὴν βορείαν πύλην τοῦ ἱεροῦ καὶ ἄρχονται ψάλλειν ἀργῶς τὸ ἁσματικὸν «Ἅγιος ὁ Θεός». Ὁ ἱερεὺς θυμιᾷ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ (ἢ τῆς Θεοτόκου), ἡ ὁποία κεῖται ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπέζης ἐπὶ δίσκου ἡντρεπισμένου μετὰ κλάδων βασιλικῶν, ἀνθέων καὶ τριῶν κηρίων. Εἶτα αἶρει τὸν δίσκον μέχρι τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς βορείας πύλης, λιτανεύων ταύτην

ἐντὸς τοῦ ναοῦ, προπορευομένων λαμπαδούχων καὶ ἑξαπτερούγων, ἀκολουθούντων τῶν ψαλτῶν καὶ τοῦ διακόνου θυμιῶντος. Ἐλθόντες εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ὅπου ὑπάρχει τετραπόδιον ἡντρεπισμένον, περιέρχονται τοῦτο τρίς. Ὁ μὲν ἱερεὺς ἵσταται πρὸ τοῦ τετραποδίου, οἱ δὲ χοροὶ ἐπανέρχονται εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν καὶ οἱ λοιποὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ τετραποδίου. Ὁ ἱερεὺς, βλέπων πρὸς ἀνατολὰς, ἐκφωνεῖ τὸ «*Σοφία ὀρθοί*». Εἶτα ἀποθέσας ἐπὶ τοῦ τετραποδίου τὸν δίσκον, θυμιᾷ κύκλῳ αὐτοῦ σταυροειδῶς, φάλλων τὸ «*Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου*», ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν χορῶν.

[Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κύκκου καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ τὴν τριπλὴν ψαλμώδησιν τοῦ «*Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου*», ὁ ἱερεὺς ὑψοῖ τὴν εἰκόνα καὶ φάλλεται τὸ ἐξῆς ἅπαξ·

Ἦχος δ'.

Θεοτόκε παντάνασσα, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ καύχημα, αἰρετικῶν τὰ φρυάγματα, καὶ τὰ πρόσωπα καταίσχυνον, τῶν μὴ προσκυνούντων, μηδὲ τιμώντων, πάναγνε, τὴν σεβάσμιον εἰκόνα σου.]

Ἀκολουθῶς ὁ ἱερεὺς (ἢ ὁ ἀρχιερεὺς, ἐὰν χοροστατῇ, κατέρχεται τοῦ θρόνου καὶ) ποιῶν μετάνοιαν, προσκυνεῖ τὴν εἰκόνα. (Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς, μετὰ τὴν προσκύνησιν, εὐλογεῖ τὸν λαόν, τοῦ χοροῦ φάλλοντος τὸ «*Εἰς πολλὰ ἔτη, δέσποτα*», καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον).

Εἶτα ὁ χορὸς τὸ «*Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος*» (ἢ «*Σήμερον σωτηρία*») καὶ ἄρχεται ἡ

Θεία Λειτουργία

(τοῦ Μεγάλου Βασιλείου)

ΑΝΤΙΦΩΝΑ, τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας·

Ἀντίφωνον α'

Στίχ. α'. «Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο».

«*Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου*».

Στίχ. β´ «Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται».

Στίχ. γ´ «Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουστάς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ;».

Στίχ. δ´ «Εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου, οὓς ἐλυτρώσατο ἐκ χειρὸς ἐχθροῦ».

Δόξα, καὶ νῦν· «Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου».

Ἀντίφωνον β´

Στίχ. α´ «Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων».

«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Στίχ. β´ «Ὑψώσατωση αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ λαοῦ καὶ ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων αἰνεσάτωσαν αὐτόν».

Στίχ. γ´ «Ὁφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν, τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ».

Στίχ. δ´ «Τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λύσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθνατωμένων».

Δόξα, καὶ νῦν· «Ὁ μονογενὴς Υἱός».

Ἀντίφωνον γ´

Στίχ. α´ «Αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, θάλασσα καὶ πάντα τὰ ἔρποντα ἐν αὐτῇ».

«Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου».

Στίχ. β´ «Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».

Στίχ. γ´ «Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί σοι».

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ· «Δεῦτε προσκυνήσωμεν ..., ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον, «Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου», τοῦ ἀπ. Βαρνάβα καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Α΄ Κυριακῆς νηστειῶν· «Πίστει Μωυσῆς μέγας γενόμενος» (Εβρ. ια΄ 24-26, 32-40).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως· «Ἡθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν» (Ιω. α΄ 44-52).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· «Ἐπὶ σοὶ χαίρει».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Εἶδομεν τὸ φῶς».

Ὁπισθάμβωνος εὐχὴ· «Ὁ θυσίαν αἰνέσεως», μεθ' ἣν γίνεται λιτά-
νευσις τῶν ἁγίων εἰκόνων πέριξ τοῦ ναοῦ, ὡς ἀκολουθῶς·

ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΛΙΤΑΝΕΙΑΣ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Α΄. Κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Τριωδίου (συντετμημένη)

Ἐξερχόμενοι διὰ τῆς δυτικῆς πύλης τοῦ ναοῦ, προπορευομένων τοῦ τιμίου Σταυροῦ μετὰ τῶν ἐξαπτερύγων, καὶ ἔχοντες εἰς χεῖρας τὰς ἱερὰς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων, καὶ κρουομένων χαρμῶσύνως τῶν κωδῶνων, ψάλλομεν (ὅσον ἐγχωρεῖ) τὸν κανόνα· «Χαριστήριον ὥδῃν ...» (ζῆτει ἐν τῷ Τριωδίῳ, εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας).

Ἐπανερχόμενοι ἐντὸς τοῦ ναοῦ, εἰς τὸν σωλῆαν, ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς) ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὰ κάτωθι ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου·

«Οἱ προφῆται ὡς εἶδον, οἱ ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρῶρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν, Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ τοὺς αὐτοῦ ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν ναοῖς, ἐν εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες καὶ τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες.

Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν.

Ἐπὶ τούτοις τοὺς τῆς εὐσεβείας κήρυκας ἀδελφικῶς τε καὶ πατροποθήτως εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς εὐσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἡγωνίσαντο, ἀνευφημοῦμεν καὶ λέγομεν·

Τῶν τῆς ὀρθοδοξίας προμάχων εὐσεβῶν βασιλέων, ἀγιωτάτων πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, διδασκάλων, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, αἰωνία ἡ μνήμη».

Ὁ χορός· «Αἰωνία ἡ μνήμη» (γ').

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς)· «Τούτων τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἄθλοις τε καὶ ἀγωνίσμασι καὶ διδασκαλίαις παιδαγωγείσθαι τε καὶ κρατύνεσθαι Θεὸν ἐκλιπαροῦντες καὶ μιμητὰς τῆς ἐν-θέου αὐτῶν πολιτείας μέχρι τέλους ἀναδείκνυσθαι ἐκδυσωποῦντες, ἀξιωθείημεν τῶν ἐξαιτουμένων, οἰκτιρμοῖς καὶ χάριτι τοῦ μεγάλου καὶ πρώτου ἀρχιερέως Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν θεοειδῶν ἀγγέλων, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμων ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων».

Ὁ χορός· «Ἀμήν».

Εὐθὺς ψάλλεται ὑπὸ τοῦ κλήρου τὸ ἐξῆς·

Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν χορῶν.

Εἶτα ψάλλεται τὸ «Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου» καὶ γίνεται ἡ ἀπόλυσις.

Β'. Κατὰ τὸν τύπον τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς), ἱστάμενος ἐν τῷ σωλέᾳ, ἐκφωνεῖ·

«Εὐλογημένη ἡ δόξα Κυρίου ἐκ τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου αὐτοῦ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ὁ χορός· «Ἀμήν».

Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς) ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὸ προοίμιον τοῦ Συνοδικοῦ τῆς ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου·

«Ἐποφειλομένη πρὸς Θεὸν ἐτήσιος εὐχαριστία, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπελάβομεν τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, σὺν ἀποδείξεσι τῶν τῆς εὐσεβείας δογμάτων καὶ καταστροφῇ τῶν τῆς κακίας δυσσεβημάτων.

Προφητικαῖς ἐπόμενοι ῥήσεσι, ἀποστολικάις τε παραινέσεσιν εἰκόντες καὶ εὐαγγελικάις ἱστορίαις στοιχειούμενοι, ταύτην σήμερον τὴν πανήγυριν ἐορτάζομεν καὶ ταύτῃ εὐχαῖς καὶ λιτανείαις συνευφραινόμενοί τε καὶ συναγαλλόμενοι, ψαλμοῖς ἐκβοῶμεν καὶ ᾄσμασιν».

Εἴθ' οὕτω κληρὸς καὶ λαὸς ἐξέρχονται τοῦ ναοῦ διὰ τῆς δυτικῆς πύλης. Προηγούνται τὰ ἐξαπτέρυγα, ἔπονται οἱ ψάλται, οἱ κρατοῦντες τὰς εἰκόνας, ὁ διάκονος μετὰ τοῦ θυμιατοῦ, ὁ ἱερεὺς μετὰ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τέλος ὁ λαός. Ψάλλεται δὲ ἅπαξ ἢ πολλάκις τὸ ἀπολυτίκιον·

ᾠχος β'.

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλῇσει γὰρ ἡνδόκησας, σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· χαρὰς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

* * *

Φθάσαντες εἰς τὴν νοτίαν πύλην, γίνεται στάσις καὶ ἐκφωνεῖ

Ὁ διάκονος· «Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθόδοξων Χριστιανῶν».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖ-
νος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ ἱερεύς· «Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις καὶ
σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ
Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ὁ χορός· «Ἀμήν».

Καὶ ἀμέσως ἀπαγγέλλουσιν ἅπαντες·

«Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρα-
νοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων».

Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς) ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὰ κά-
τωθι ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ·

«Τῶν τὴν ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσίαν, λόγῳ, στόμα-
τι, καρδίᾳ καὶ νῷ, γραφῇ τε καὶ εἰκόσιν ὁμολογούντων, αἰωνία ἡ
μνήμη».

Ὁ χορός· «Αἰωνία ἡ μνήμη» (γ').

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς)· «Τῶν εἰδόντων τῆς τοῦ Χριστοῦ μιᾶς
καὶ τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως, τὸ ἐν οὐσίαις διάφορον, καὶ ταύτης τὸ
κτιστόν τε καὶ ἄκτιστον, τὸ ὁρατὸν καὶ ἀόρατον, τὸ παθητὸν καὶ
ἀπαθές, τὸ περιγραφτὸν καὶ ἀπερίγραφτον, καὶ τῇ μὲν θεϊκῇ οὐσίᾳ
τὸ ἄκτιστον καὶ τὰ ὅμοια προσαρμολόγουντων, τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ φύσει
τά τε ἄλλα καὶ τὸ περιγραφτὸν ἀνθομολογούντων καὶ λόγῳ καὶ
εἰκονίσμασιν, αἰωνία ἡ μνήμη».

Ὁ χορός· «Αἰωνία ἡ μνήμη» (γ').

Καὶ ἐκκινούσης αὐθις τῆς λιτανείας, ψάλλεται ἅπαξ ἡ πολλάκις
τὸ ἀπολυτίκιον· «Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου».

* * *

Φθάσαντες δὲ ὀπισθεν τοῦ ἱεροῦ, γίνεται στάσις καὶ ἐκφωνεῖ

Ὁ διάκονος· «Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου,
δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πάντων τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου κεκοιμημένων εὐσεβῶν βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιεπισκόπων, ἀρχιερέων, ιερέων, ιερομονάχων, ιεροδιακόνων καὶ μοναχῶν, καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πάντων τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἥρωικῶς ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως πεσόντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ ἱερεύς· «Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν κεκοιμημένων δούλων σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ὁ χορός· «Ἀμήν».

Καὶ ἀμέσως ἀπαγγέλλουσιν ἅπαντες·

«Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος».

Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς) ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὰ κάτωθι ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ·

«Τῶν πιστευόντων καὶ διακηρυκευομένων, ἤτοι εὐαγγελιζομένων, τοὺς λόγους ἐπὶ γραμμάτων, τὰ πράγματα ἐπὶ σχημάτων, καὶ εἰς μίαν ἐκάτερον συντελεῖν ὠφέλειαν τὴν τε διὰ λόγων διακήρυξιν καὶ τὴν δι' εἰκόνων τῆς ἀληθείας βεβαίωσιν, αἰωνία ἡ μνήμη».

Ὁ χορός· «Αἰωνία ἡ μνήμη» (γ').

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς)· «Τῶν τῷ λόγῳ ἀγιαζόντων τὰ χεῖλη, εἶτα τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ λόγου, εἰδόντων τε καὶ κηρυσσόντων, ὡς ἀγιάζεται μὲν ὁμοίως διὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων τὰ ὄμματα τῶν ὁρώντων, ἀνάγεται δὲ αὐτῶν ὁ νοῦς πρὸς θεογνωσίαν, ὥσπερ καὶ διὰ τῶν θείων ναῶν καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ τῶν ἄλλων κειμηλίων, αἰωνία ἡ μνήμη».

Ὁ χορός· «Αἰωνία ἡ μνήμη» (γ').

Καὶ ἐκκινούσης πάλιν τῆς πομπῆς, ψάλλεται ἅπαξ ἡ πολλάκις τὸ ἀπολυτίκιον· «Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου».

* * *

Φθάσαντες εἰς τὴν βορείαν πύλην, γίνεται στάσις καὶ ἐκφωνεῖ

Ὁ διάκονος· «Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν τῇ νήσῳ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ καὶ σύμπαντος τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, υγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου καὶ πανσέπτου ναοῦ τούτου, καὶ πάντων τῶν κοπιώντων καὶ φαλλόντων ἐν αὐτῷ».

Ὁ χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ ἱερεύς· «Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ὁ χορός· «Ἀμήν».

Καὶ ἀμέσως ἀπαγγέλλουσιν ἅπαντες·

«Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν».

Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεύς) ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὰ κάτωθι ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ·

«Τῶν ἐπισταμένων, ὡς ἡ ῥάβδος καὶ αἱ πλάκες, ἡ κιβωτὸς καὶ ἡ λυχνία καὶ ἡ τράπεζα καὶ τὸ θυμιατήριον, τὴν Παναγίαν προέγραφε τε καὶ προδιετύπου Παρθένον, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, καὶ ὡς ταῦτα μὲν προετύπου ταύτην, οὐ γέγονε δὲ ἐκείνη ταῦτα, γέγονε δὲ κόρη καὶ διαμένει μετὰ τὴν θεογεννησίαν παρθένος, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον Κόρην αὐτὴν τοῖς εἰκονίσμασι γραφόντων, ἢ τοῖς τύποις σκιαγραφούντων, αἰωνία ἡ μνήμη».

Ὁ χορός· «Αἰωνία ἡ μνήμη» (γ').

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεύς)· «Τῶν τὰς προφητικὰς ὁράσεις, ὡς αὐτὸ τὸ θεῖον αὐτὰς ἐσχημάτισε καὶ διετύπου, εἰδότην καὶ ἀποδεχομένων καὶ πιστευόντων, ἅπερ ὁ τῶν προφητῶν χορὸς ἑωρακότες διηγήσαντο, καὶ τὴν τῶν ἀποστόλων καὶ εἰς τοὺς πατέρας διήκουσαν ἔγγραφόν τε καὶ ἄγραφον παράδοσιν κρατούντων καὶ διὰ τοῦτο εἰκονιζόντων τὰ ἅγια καὶ τιμώντων, αἰωνία ἡ μνήμη».

Ὁ χορός· «Αἰωνία ἡ μνήμη» (γ').

Καὶ ἐκκινούσης πάλιν τῆς λιτανείας, ψάλλεται ἅπαξ ἢ πολλάκις τὸ ἐξῆς ἀπολυτίκιον·

Ἦχος β'.

Καὶ ὁ χορὸς τῶν προφητῶν, μετὰ Μωσῇ καὶ Ἀαρών, εὐφροσύνη εὐφραίνεται σήμερον· ὅτι πέρας τῆς προφητείας προαγαγών,

λάμπει ὁ σταυρός, ἐν ᾧ ἡμᾶς ἔσωσας. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

* * *

Φθάσαντες εἰς τὴν δυτικὴν πύλην, γίνεται στάσις καὶ ἐκφωνεῖ

Ὁ διάκονος· «Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον».

Ὁ χορός· «Κύριε ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν πόλιν ταύτην καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων καὶ ἐμφυλίου πολέμου· ὑπὲρ τοῦ ἵλεων, εὐμενῇ καὶ εὐδιάλλακτον γενέσθαι τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ἀποστρέφαι καὶ διασκεδάσαι πᾶσαν ὀργὴν τὴν καθ' ἡμῶν κινουμένην καὶ ρύσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐπικειμένης δικαίας αὐτοῦ ἀπειλῆς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς».

Ἐν τῷ λέγειν ταῦτα τὸν διάκονον, ψάλλεται ὑπὸ τῶν χορῶν ἐναλλάξ τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ἐκ μ', ἧτοι τετράκις ἀνὰ δέκα.

Καὶ ἐξακολουθεῖ

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον τὸν Θεὸν φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς».

Ὁ χορός· «Κύριε ἐλέησον» (γ').

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς)· «Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, καὶ ἵλεως, ἵλεως γενοῦ ἡμῖν, δέσποτα, ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς· ἐλεήμων γὰρ καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ὁ χορός· «Ἀμήν».

Καὶ ἀμέσως ἀπαγγέλλουσιν ἅπαντες·

«Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν».

Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς) ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὰ κάτωθι ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ·

«Οἱ προφῆται ὡς εἶδον, οἱ ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλათαι, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρήσιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν, Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ τοὺς αὐτοῦ ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν ναοῖς, ἐν εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες καὶ τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες.

Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν.

Ἐπὶ τούτοις τοὺς τῆς εὐσεβείας κήρυκας ἀδελφικῶς τε καὶ πατροποθήτως εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς εὐσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἡγωνίσαντο, ἀνευφημοῦμεν καὶ λέγομεν·

Τῶν τῆς ὀρθοδοξίας προμάχων εὐσεβῶν βασιλέων, ἁγιωτάτων πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, διδασκάλων, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, αἰωνία ἡ μνήμη».

Ὁ χορὸς· «Αἰωνία ἡ μνήμη» (γ’).

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς)· «Τούτων τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἄθλοις τε καὶ ἀγωνίσμασι καὶ διδασκαλαῖς παιδαγωγεῖσθαι τε καὶ κρατύνεσθαι Θεὸν ἐκλιπαροῦντες καὶ μιμητὰς τῆς ἐνθέου αὐτῶν πολιτείας μέχρι τέλους ἀναδείκνυσθαι ἐκδυσωποῦντες, ἀξιωθεῖμεν τῶν ἐξαιτουμένων, οἰκτιρμοῖς καὶ χάριτι τοῦ μεγάλου καὶ πρῶτου ἀρχιερέως Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν θεοειδῶν ἀγγέλων, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων».

Ὁ χορὸς· «Ἀμήν».

Εὐθὺς δὲ εἰσέρχονται ἐν τῷ ναῷ, τοῦ κλήρου φάλλοντος τὸ ἐξῆς·

Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν χορῶν.

Εἶτα φάλλεται τὸ «Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου» καὶ γίνεται ἡ ἀπόλυσις.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἐσπέρας

Ἐν τῇ Θ´ Ὡρα. Ἀπολυτίκια, τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα· «Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου». Κοντάκιον, τοῦ Τριωδίου· «Ὁ ἀπερίγραφτος Λόγος». Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Ἐν τῷ κατανυκτικῷ Ἑσπερινῷ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται κατὰ τὸν τύπον τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς ἐσπέρας (βλ. σελ. 141), ἀλλὰ κατανυκτικὰ λέγονται τὰ τοῦ πλ. α' ἤχου, μέγα δὲ προκείμενον τὸ «Ἐδωκας κληρονομίαν».

2. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἡσυχίου μάρτυρος τοῦ Συγκλητικοῦ· Θεοδότου ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Κυρηναίας*· Νικολάου ὁσίου τοῦ Πλανᾶ.

3. ΤΡΙΤΗ. Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου μαρτύρων.

4. ΤΕΤΑΡΤΗ. Γερασίου ὁσίου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ.

Ἡ Προηγιασμένη τελεῖται ὡς προεγράφη ἐν σελ. 148.

5. ΠΕΜΠΤΗ. Κόνωνος ὁσιομάρτυρος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ· Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίας τῆς Κύπρου· Κόνωνος ὁσίου τοῦ ἐν Ἀκάμαντι**.

6. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Β´ Χαιρετισμοί). Τῶν μβ' (42) μαρτύρων τῶν ἐν Ἀμορίῳ.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται ὡς προεγράφη ἐν σελ. 148. Εἰς δὲ τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», μαρτυρικά, νεκρώσιμον

δοξαστικὸν καὶ α' θεοτοκίον λέγονται τὰ τοῦ πλ. α' ἤχου.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται ὡς διευτυπώθη κατὰ τὴν Α' Παρασκευὴν τῶν νηστειῶν (βλ. σελ. 154), ἀλλ' ἀναγινώσκεται ἡ Β' στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (H-M). Μετὰ τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον· «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως» κτλ. Μετὰ δὲ τὰς εὐχὰς· «Ἄσπινε, ἀμόλυντε» κτλ., εὐθὺς ἡ ἀπόλυσις ἄνευ Εὐαγγελίου.

7. ΣΑΒΒΑΤΟΝ Β' τῶν νηστειῶν. Ἐφραίμ, Βασιλέως, Εὐγενίου, Ἀγαθοδώρου, Καπίτωνος, Αἰθερίου καὶ Ἐλπιδίου ἱερομαρτύρων τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπησάντων· Ἀρκαδίου ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος· Ἀρκαδίου ὁσίου, Νέστορος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος, Εὐβούλου καὶ Ἰουλιανοῦ μαρτύρων**.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί, τὸ Μεσονυκτικὸν τοῦ Σαββάτου

Ὅρθρος

Πρὸ τοῦ ἐξαψάλμου τὸ «Ἐπακούσαι σου Κύριος» καὶ ἡ θυμίασις διὰ κατζίου.

ΑΝΤΙ ΤΟΥ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὸ «Ἀλληλούια» τρεῖς ἐκ δ' εἰς ἤχον β', τὸ μὲν πρῶτον ἄνευ στίχου, τὰ δὲ τρία ἐπόμενα μετὰ τῶν ἐξῆς·

«Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε».

«Αἱ ψυχὰι αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται».

«Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ· «Ἀπόστολοι, μάρτυρες». Δόξα· «Μνήσθητι, Κύριε». Καὶ νῦν· «Μήτηρ ἁγία».

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, τὰ 3 μαρτυρικὰ τοῦ πλ. α' ἤχου· «Κύριε, τὸ ποτήριον», μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν (βλ. τέλος Τριωδίου). Δόξα, τὸ ἐξῆς νεκρώσιμον¹⁷.

¹⁷ Τὸ Τριώδιον (εἰς τὸν παρόντα ἤχον) ἔχει· Δόξα, τὸ νεκρώσιμον· «Ἀνάπαυσον, Σωτὴρ ἡμῶν». Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον· «Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας». Ταῦτα ὁμῶς φάλλονται παγίως μετὰ τὰ νεκρώσιμα εὐλογητάρια, οἷοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ ἤχος τῆς ἐβδομάδος. Ὁρίσαμεν ὅθεν ἀντ' αὐτῶν ἕτερον νεκρώσιμον τροπάριον καὶ τὸ α' θεοτοκίον τοῦ ἤχου.

Ἦχος πλ. α'.

Γινώσκεις ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐν ἁμαρτίαις γεγεννήμεθα· διὸ σὲ ἱκετεύομεν· Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα, ἃ ὡς ἄνθρωποι καὶ θνητοὶ ἐν βίῳ ἔπραξαν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν, τὸ α' θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ ἤχου· «Χαῖρε, πύλη Κυρίου».

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ, τὰ νεκρώσιμα καὶ τὸ μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων, ὡς προεδηλώθη τῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀπόκρεω (βλ. σελ. 129-131), ἀλλ' ἄνευ ὀνομάτων. Εἶτα τὸ κάθισμα· «Ἀνάπαυσον, Σωτὴρ ἡμῶν». Δόξα, τὸ τέλος αὐτοῦ· «Καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ». Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον· «Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας».

Ὁ ν' ψαλμὸς χῦμα καὶ εὐθὺς ἡ στιχολογία τῶν θ' ᾠδῶν (ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς α', γ', δ' καὶ ε', καὶ ὁλόκληροι ἡ ζ', ζ', ἡ καὶ θ').

ΚΑΝΩΝ, ὁ τοῦ Μηναίου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 μέχρι καὶ τῆς ε' ᾠδῆς. Ἀπὸ δὲ τῆς ζ' ᾠδῆς συνάπτομεν εἰς αὐτὸν καὶ τὰ δύο τετραῶδια τῆς ἡμέρας, μετὰ στίχου· «Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν». Μεθ' ἑκάστον δὲ θεοτοκίον τοῦ β' τετραωδίου, ψάλλονται καὶ τὰ ἕτερα δύο τροπάρια, μετὰ τῶν ἐν τῷ Τριωδίῳ στίχων.

Μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν, ὁ εἰρμὸς τοῦ Μηναίου, ἡ αἵτησις καὶ τὸ κάθισμα τοῦ Μηναίου. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν ζ' ᾠδὴν, ὁ εἰρμὸς τοῦ β' τετραωδίου, ἡ αἵτησις, τὸ κοντάκιον (καὶ ὁ οἶκος) τοῦ Μηναίου ἐὰν ἔχη, εἰ δὲ μὴ τὸ νεκρώσιμον· «Μετὰ τῶν ἁγίων» καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Μετὰ τὴν ζ' ᾠδὴν, ὁ εἰρμὸς τοῦ β' τετραωδίου.

Μετὰ τὴν ἡ' ᾠδὴν, τὸ «Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν» καὶ ὁ εἰρμὸς τοῦ β' τριωδίου.

Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα, μεθ' ἣν ὁ εἰρμὸς τοῦ β' τετραωδίου, τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» καὶ ἡ αἵτησις.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τὸ φωταγωγικὸν τοῦ πλ. α' ἤχου· «Φωτοδότα Κύριε» ἅπαξ (βλ. τέλος Τριωδίου), συμπληρούμενον οὕτως· «πρεσβείαις τῶν ἁγίων σου, καὶ σῶσόν με».

Εἶτα τὸ ἑξαποστειλάριον καὶ τὸ θεοτοκίον τοῦ Μηναίου ἐὰν ἔχη, εἰ δὲ μὴ τὸ νεκρώσιμον· «Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων» καὶ τὸ θεοτοκίον· «Ἡμεῖς ἐν σοὶ καυχώμεθα» (βλ. Ὁρολόγιον, ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου).

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, τὰ 4 μαρτυρικά τοῦ πλ. α' ἤχου· «Εὐλογημένος ὁ στρατὸς» (βλ. τέλος Τριωδίου). Δόξα, τὸ νεκρώσιμον. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον.

Τὸ «Σοὶ δόξα πρέπει», ἡ δοξολογία χῦμα καὶ τὰ πληρωτικά.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ νεκρώσιμα προσόμοια τοῦ πλ. α' ἤχου· «Αἶγλη τοῦ σοῦ προσώπου», ὡς ἐν τῷ τέλει τοῦ Τριωδίου.

Τὸ «Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι», τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ὁρθρου.

Θεία Λειτουργία

(Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικόν, τῶν καθημερινῶν ἄνευ ἑορτῆς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὰ ἀπολυτίκια· «Ἀπόστολοι, μάρτυρες», «Μνήσθητι, Κύριε» καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον· «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, Β' Σαββάτου νηστειῶν.

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· «Ἀξίόν ἐστιν».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ, τοῦ Σαββάτου· «Μακάριοι οὓς ἐξελέξω». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Εἶδομεν τὸ φῶς».

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ. Μετὰ τὴν ὀπισθάμβωνον εὐχὴν, φάλλονται τὰ τροπάρια· «Μετὰ πνευμάτων δικαίων» καὶ γίνεται ἡ μνημόνευσις τῶν κεκοιμημένων ὑπὲρ ὧν τὰ κόλλυβα. Εἶτα τὸ «Εἴη τὸ ὄνομα» καὶ ἡ ἀπόλυσις.

Σημείωσις. Ἡ ἀνωτέρω τάξις τελεῖται καὶ ἐν τῷ Γ' καὶ Δ' Σαββάτῳ τῶν νηστειῶν.

8. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ· Θεοφυλάκτου ὁσίου, ἐπισκόπου Νικομηδείας· Ἐρμού ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'. Ἑωθινὸν ς'.

Τῷ Σαββάτῳ ἐσπέρας, Θ΄ Ὡρα

Ἀπολυτίκια· «Ἀπόστολοι, μάρτυρες». Δόξα· «Μνήσθητι, Κύριε». Κοντάκιον· «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως».

Ἑσπερινὸς

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», ἀναστάσιμα 6 καὶ τὰ 3 προσόμοια τοῦ ἁγίου Γρηγορίου εἰς 4. Δόξα, τοῦ ἁγίου· «Ὅσιε τρισμάκαρ». Καὶ νῦν, τὸ ἀ΄ θεοτοκίον τοῦ ἥχου· «Τίς μὴ μακαρίσει σε».

Εἵσοδος. «Φῶς ἱλαρόν» καὶ τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Δόξα, τοῦ ἁγίου· «Ἡ γρήγορος γλῶσσά σου». Καὶ νῦν· «Ἀνύμφευτε Παρθένε».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ, τὸ ἀναστάσιμον· «Ἀγγελικαὶ δυνάμεις». Δόξα, τοῦ ἁγίου· «Ὁρθοδοξίας ὁ φωστήρ». Καὶ νῦν· «Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς».

Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Τῇ Κυριακῇ πρωί, Μεσονυκτικόν

Μετὰ τὸν ν΄ ψαλμόν, ὁ τριαδικὸς κανὼν τοῦ ἥχου, τὰ τριαδικά· «Ἄξιόν ἐστιν», τὸ τρισάγιον, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἥχου, ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ὅρθρος

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Τὰ εὐλογητάρια, ἡ ὑπακοὴ καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἥχου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τὸ 5΄ ἐωθινόν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Κυριακῶν τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ ἀναστάσιμος καὶ ὁ τοῦ ἁγίου εἰς 4.

Ἀπὸ γ΄ ὥδῃς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ ἁγίου· εἶτα τὰ καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ἀφ' 5΄ ὥδῃς, τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ· «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου». Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τὸ ζ' ἀναστάσιμον· «Δεικνύων ὅτι ἄνθρωπος», τοῦ ἁγίου καὶ τὸ θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ, ἀναστάσιμα 4 καὶ τὰ 3 προσόμοια τοῦ ἁγίου εἰς 4, μετὰ τῶν εἰς ἱεράρχας στίχων· «Στόμα δικαίου ...» καί· «Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε ...» εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Δόξα, τοῦ Τριωδίου· «Τοῖς ἐν σκότει ἁμαρτημάτων». Καὶ νῦν· «Ὑπερευλογημένη».

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ «Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος» (ἢ «Σήμερον σωτηρία»).

Θεία Λειτουργία

(τοῦ Μεγάλου Βασιλείου)

Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικόν, τῆς Κυριακῆς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον, τοῦ ἁγίου, τοῦ ἁπ. Βαρνάβα καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ».

Προκείμενον τοῦ πλ. β' ἤχου (βλ. ἀρχὴν Ἀποστόλου).

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Β' Κυριακῆς νηστειῶν· «Κατ' ἀρχὰς σύ, Κύριε» (Ἐβρ. α' 10-β' 3).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως· «Εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ» (Μκ. β' 1-12).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· «Ἐπὶ σοὶ χαίρει».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Εἶδομεν τὸ φῶς».

Ὅπισθάμβωνος εὐχή· «Ὁ θυσίαν αἰνέσεως».

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἐσπέρας

Ἐν τῇ Θ' Ὥρᾳ. Ἀπολυτίκια, τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου. Ἀντὶ κοντακίου, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἤχου. Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Ἐν τῷ κατανυκτικῷ Ἑσπερινῷ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 10) τὰ 4 κατανυκτικὰ τοῦ πλ. β' ἤχου· «Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι» (βλ. τέλος Τριωδίου), τὰ 3 προσόμοια τοῦ Τριωδίου· «Ἀμέτρητά σοι πταίσας» καὶ ἐκ τοῦ Μηναίου τὰ 3 ιδιόμελα τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα· «Φέροντες τὰ παρόντα». Δόξα, τῶν ἁγίων· «Τὴν λίμνην ὡς

παράδεισον» (ἀπόστιχα αἰνών). Καὶ νῦν, τὸ (τοῦ Ἑσπερινοῦ) θεοτοκίον «Ἔργοις σκοτεινοῖς». Εἴσοδος. «Φῶς ἱλαρόν» καὶ τὸ μέγα προκείμενον τοῦ Τριωδίου. «Μὴ ἀποστρέψῃς» μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου. «Χαλινούς ἀποπτύσας» δις καὶ τὸ μαρτυρικόν. «Μάρτυρες Κυρίου», μετὰ τῶν στίχων. «Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου ...» καί. «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ...». Δόξα, τῶν ἁγίων. «Ἐν ᾧδαῖς ἁσμάτων». Καὶ νῦν. «Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ..., μετὰ τῶν ἀθλοφόρων». Ἀπολυτίκιον, τῶν ἁγίων. «Τὰς ἀλγηδόνας τῶν ἁγίων». Δόξα, καὶ νῦν. «Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου». Εἵτα (παραλειπομένων τῶν τροπαρίων. «Θεοτόκε Παρθένε»), τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ') κτλ., ὡς τῷ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς (βλ. σελ. 142).

9. ΔΕΥΤΕΡΑ. Τῶν Τεσσαράκοντα μαρτύρων τῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Σεβαστείας μαρτυρησάντων.

Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Ἐν τῷ Μεσονυχτικῷ. Ἀναγινώσκεται τὸ σύνηθες ἐπὶ μνήμῃ ἐορταζομένου ἁγίου. Μετὰ τὸν ν' ψαλμόν, ψάλλονται τὰ 2 πρῶτα ἰδιόμελα τῶν αἰνών τῶν ἁγίων. «Χορὸς τετραδεκαπύρσευτος» καί. «Τὴν τετραδεκάριθμον». Δόξα, τὸ τρίτον. «Ἀληθείας κρατῆρα». Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον. «Ἀδιόδευτε πύλῃ» (ἀπόστιχα αἰνών). Τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων, ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ἐν τῷ Ὅρθρῳ. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος», τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων. Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. «Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου». Καθίσματα, μετὰ μὲν τὴν α' στιχολογίαν, τὰ τοῦ Τριωδίου. «Τῆς ἐγκρατείας τῷ πυρὶ» (Δευτ. Γ' ἐβδ. εἰς τὸν Ὅρθρον). Δόξα. «Τριὰς ἁγία καὶ σεπτὴ». Καὶ νῦν. «Ἡ προστασία τῶν πιστῶν». Μετὰ δὲ τὴν β' καὶ τὸν πολυέλεον, τὰ τῶν ἁγίων μετὰ τῶν θεοτοκίων. Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ προκείμενον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῶν ἁγίων. Ὁ ν' ψαλμὸς χῦμα καὶ τὰ μετ' αὐτόν, ὡς ἐν τῷ Μηναιῷ. Κανόνες, ὁ τῶν ἁγίων μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς

6 καὶ τὰ τριῶδια τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν συνήθη τάξιν. Ἀπὸ γ' καὶ ἀφ' 5' ὥδῃς, ὡς ἐν τῷ *Μηναίῳ*. Καταβασίαι· «Ἀνοιξω τὸ στόμα μου». Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα. Ἐξαποστειλάριον, τῶν ἁγίων καὶ τὸ θεοτοκίον. Εἰς τοὺς αἵνους, τὸ ιδιόμελον τῶν ἀποστίχων τοῦ *Τριῳδίου*· «Τὸν χαλεπὸν τῶν πταισμάτων μου» ἄπαξ (Δευτ. Γ' ἐβδ. εἰς τὸν Ὅρθρον) καὶ τὰ 3 προσόμοια τῶν ἁγίων· «Δεῦτε μαρτυρικὴν». Δόξα, τῶν ἁγίων· «Ἀθλοφόροι Χριστοῦ». Καὶ νῦν· «Μακαρίζομέν σε». Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων. Εἶτα, τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ'). Δόξα, καὶ νῦν· «Τὴν τιμιωτέραν», «Ὑν ὀνόματι Κυρίου». Ὁ ἱερεὺς· «Ὁ ὢν εὐλογητός», «Ἐπουράνιε Βασιλεῦ», αἱ τρεῖς μεγάλαι μετάνοιαι μετὰ τῆς εὐχῆς τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκονται αἱ Ὑραι.

Σημείωσις. Ἰστέον ὅτι, διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἁγίων, αἱ 15' μετάνοιαι σχολάζουσιν εἰς τὰς ἀκολουθίας τῆς σήμερον, πλὴν τῶν γ' μεγάλων μετὰ τῆς εὐχῆς τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ.

Ὑν ταῖς Ὑραις. Ἀντὶ τοῦ τροπαρίου ἐκάστης Ὑρας, χῦμα· «Δόξα», τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον τῆς Ὑρας. Μετὰ τὸ τρισάγιον ἐκάστης καὶ μετὰ τοὺς μακαρισμούς, ἀντὶ τῶν συνήθων τροπαρίων καὶ κοντακίων, χῦμα τὸ κοντάκιον τῶν ἁγίων. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θ' Ὑρας, ἄρχεται ὁ Ἑσπερινὸς μετὰ τῆς Προηγιασμένης.

Ὑν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 10) τὸ ιδιόμελον τῶν ἀποστίχων τοῦ *Τριῳδίου*· «Πάτερ ἀγαθὲ» δις (Δευτ. Γ' ἐβδ. εἰς τὸν Ἑσπερινόν), τὸ μαρτυρικόν· «Τῶν ἁγίων μαρτύρων», τὰ 3 ἐσπέρια προσόμοια τοῦ *Τριῳδίου*· «Νηστείαν ποθήσωμεν» καὶ τὰ 3 ἐσπέρια ιδιόμελα τῶν ἁγίων· «Φέροντες τὰ παρόντα» εἰς 4. Δόξα, τῶν ἁγίων· «Προφητικῶς ἀνεβόα» (ζῆτει μετὰ τὸν Ὅρθρον τῆς θ' Μαρτ.). Καὶ νῦν· «Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου». Εἵσοδος μετ' Εὐαγγελίου. «Φῶς ἱλαρόν», τὰ προκείμενα καὶ ἀναγνώσματα τοῦ *Τριῳδίου* καὶ τὸ «Κατευθυνθήτω». Εὐθὺς ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῶν ἁγίων, ἡ ἐκτενὴς καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιε-

τάχθη ἐν σελ. 149-150, ἀλλὰ κοινωνικόν· «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον».

10. ΤΡΙΤΗ. Κοδράτου μάρτυρος τοῦ ἐν Κορίνθῳ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

11. ΤΕΤΑΡΤΗ. Σωφρονίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων Θεοδώρας ὁσίας τῆς βασιλίσσης Ἄρτης.

Ἡ Προηγιασμένη τελεῖται ὡς προεγράφη ἐν σελ. 148.

12. ΠΕΜΠΤΗ. Θεοφάνους ὁσίου Συγριανῆς τοῦ ὁμολογητοῦ· Γρηγορίου πάπα Ῥώμης τοῦ Διαλόγου· Συμεὼν ὁσίου τοῦ νέου Θεολόγου.

13. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Γ΄ Χαιρετισμοί). Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων Νικηφόρου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται ὡς προεγράφη ἐν σελ. 148. Εἰς δὲ τὸ «Κύριε ἐκέκραξα», μαρτυρικά, νεκρώσιμον δοξαστικὸν καὶ α΄ θεοτοκίον λέγονται τὰ τοῦ πλ. β΄ ἤχου.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται ὡς διευτυπώθη κατὰ τὴν Α΄ Παρασκευὴν τῶν νηστειῶν (βλ. σελ. 154), ἀλλ' ἀναγινώσκεται ἡ Γ΄ στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (Ν-Σ). Μετὰ τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον· «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως» κτλ. Μετὰ δὲ τὰς εὐχάς· «Ἀσπिलε, ἀμόλυντε» κτλ., εὐθὺς ἡ ἀπόλυσις ἄνευ Εὐαγγελίου.

14. ΣΑΒΒΑΤΟΝ Γ΄ τῶν νηστειῶν. Βενεδίκτου ὁσίου.

Αἱ ἀκολουθίαι τελοῦνται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Β΄ Σαββάτου τῶν νηστειῶν (βλ. σελ. 171), ἀλλ' ἐν τῷ Ὅρθρῳ, καθίσματα, φωταγωγικόν, αἶνοι καὶ ἀπόστιχα λέγονται τὰ τοῦ πλ. β΄ ἤχου. Σημειωτέον ὅτι ἡ συμπλήρωσις τοῦ φωταγωγικοῦ τοῦ πλ. β΄ ἤχου, γίνεται εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, οὕτω· «Πρεσβείαις, Κύριε, τῶν ἀγίων σου, κατάπεμψον ...». Ἐν δὲ τῇ Λειτουργίᾳ, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον Γ΄ Σαββάτου νηστειῶν.

15. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Σταυροπροσκυνήσεως). Ἡ προσκύνησις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ. Ἀγαπίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· Ἀριστοβούλου ἀποστόλου, ἐπισκόπου Βρετανίας*. Ἦχος βαρύς. Ἑωθινὸν Ζ΄.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, Θ΄ Ὥρα

Ἀπολυτίκια· «Ἀπόστολοι, μάρτυρες». Δόξα· «Μνήσθητι, Κύριε». Κοντάκιον· «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως».

Ἑσπερινὸς

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», ἀναστάσιμα 6 καὶ τὰ 4 προσόμοια τοῦ Σταυροῦ. Δόξα, τοῦ Σταυροῦ· «Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν». Καὶ νῦν, τὸ α΄ θεοτοκίον τοῦ ἡχου· «Μήτηρ μὲν ἐγνώσθης».

Εἵσοδος. «Φῶς ἱλαρὸν» καὶ τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Δόξα, καὶ νῦν, τοῦ Σταυροῦ· «Ὁ συμμαχήσας, Κύριε».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ, τὸ ἀναστάσιμον· «Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου». Δόξα, τοῦ Σταυροῦ· «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου». Καὶ νῦν· «Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου».

Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Τῇ Κυριακῇ πρώϊ, Μεσονυχτικὸν

Μετὰ τὸν ν΄ ψαλμόν, ὁ τριαδικὸς κανὼν τοῦ ἡχου. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ ιδιόμελον τῆς λιτῆς τοῦ Σταυροῦ. Τὰ τριαδικά· «Ἄξιόν ἐστιν», τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Σταυροῦ, ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ὅρθρος

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, μετὰ τὴν α΄ καὶ β΄ στιχολογίαν, τὰ ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν πολυέλεον, τὸ τοῦ Σταυροῦ· «Ὡς Ἐν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρὶν». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εὐλογητάρια δὲν ψάλλονται (κατ' ἀπαίτησιν τοῦ *T.M.E.*)¹⁸, ἀλλ' εὐθὺς ἡ μικρὰ συναπτὴ καὶ ἐκφώνησις· «Ὅτι ὑψολόγηταί σου». Εἶτα, ἡ ὑπακοὴ καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τὸ Ζ' ἐωθινόν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Κυριακῶν τοῦ *Τριωδίου*.

ΚΑΝΩΝ, μόνον ὁ τοῦ Σταυροῦ εἰς 8. Ἐν ἐκάστη ᾠδῇ λέγεται ὁ ἐν τῷ τέλει αὐτῆς εἰρμός, τὸ α' τροπάριον (ὅπερ ἐστὶν ἀναστάσιμον) μετὰ στίχου· «Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε», τὰ ἐπόμενα μετὰ τοῦ «Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει σου» καὶ τὰ δύο τελευταῖα μετὰ τοῦ «Δόξα» καὶ τοῦ «Καὶ νῦν».

Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος· εἶτα τὰ καθίσματα τοῦ *Τριωδίου*.

Ἀφ' ε' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ Σταυροῦ, τὸ συναξάριον τοῦ *Μηναίου* καὶ τοῦ *Τριωδίου*.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ· «Ὁ θειότατος προετύπωσε». Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τὸ Ζ' ἀναστάσιμον· «Ὅτι ἦραν τὸν Κύριον», τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ θεοτοκίον.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, ἀναστάσιμα 4 καὶ τὰ 3 προσόμοια τοῦ Σταυροῦ εἰς 4, μετὰ τῶν ἐν τῷ *Τριωδίῳ* στίχων εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Δόξα, τοῦ *Τριωδίου*· «Τὴν ὑψηλόφρονα γνώμην». Καὶ νῦν· «Ὑπερευλογημένη».

Δοξολογία μεγάλη (ἐκ παραδόσεως εἰς ἤχον δ'), μεθ' ἣν ἀκολουθεῖ

¹⁸ Τὸ *T.M.E.* (βλ. Προθεωρία, σελ. 20, § 22 καὶ τυπ. *Τριωδίου*, σελ. 341, § 38), διὰ τὰς ἐν Κυριακῇ συμπιπτούσας θεομητορικὰς ἐορτὰς καὶ τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, παραλείπει τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια, πιθανῶς διότι λέγεται ὁ πολυέλεος ἀντὶ τοῦ ἀμώμου, τοῦ ὁποίου προέκτασις θεωροῦνται τὰ εὐλογητάρια. Τὸ αὐτὸ *T.M.E.* ὅμως, εἰς τὰς ἐν Κυριακῇ μνήμας ἀγίων, ὀρίζει ἀντὶ τοῦ ἀμώμου τὸν πολυέλεον καὶ μετ' αὐτὸν τὰ εὐλογητάρια, ἄνευ τῆς προηγουμένης διακρίσεως. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ τῶν βουλομένων, εἶναι δυνατόν νὰ ψαλῶσι τὰ εὐλογητάρια, ὡς καὶ ἄλλα *Τυπικὰ* διατάσσουσιν.

Ἡ τελετὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως

Ψάλλομένου ἀργῶς τοῦ ἁσματικοῦ «Ἅγιος ὁ Θεός», οἱ χοροὶ μεταβαίνουν εἰς τὴν βορείαν πύλην τοῦ ἱεροῦ, ὁ δὲ ἱερεὺς θυμιᾷ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ τὸν τίμιον Σταυρόν, ὁ ὁποῖος κεῖται ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης ἐπὶ δίσκου ἡὺτρεπισμένου μετὰ κλάδων βασιλικοῦ, ἀνθέων καὶ τριῶν κηρίων. Εἴτα ὁ ἱερεὺς αἶρει τὸν δίσκον εἰς τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς βορείας πύλης, λιτανεύων τοῦτον ἐντὸς τοῦ ναοῦ, προπορευομένων λαμπαδούχων καὶ ἐξαπτε-
ρύγων, ἀκολουθούντων τῶν ψαλτῶν καὶ τοῦ διακόνου θυμιῶντος.

Ἐλθόντες εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ἔνθα ὑπάρχει τετραπόδιον ἡὺτρεπισμένον, περιέρχονται τοῦτο τρίς. Ὁ μὲν ἱερεὺς ἵσταται πρὸ τοῦ τετραποδίου, οἱ δὲ χοροὶ ἐπανέρχονται εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν καὶ οἱ λοιποὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ τετραποδίου.

Καὶ ὁ ἱερεὺς, βλέπων πρὸς ἀνατολάς, ἐκφωνεῖ τὸ «*Σοφία ὀρθοί*». Εἴτα ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ τετραποδίου τὸν δίσκον καὶ θυμιῶν κύκλῳ αὐτοῦ σταυροειδῶς ψάλλει τὸ «*Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου*», ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν χορῶν.

Εἴτα ὁ ἱερεὺς (ἢ ὁ ἀρχιερεὺς, ἐὰν χοροστατῇ, κατέρχεται τοῦ θρόνου καὶ) ποιῶν μετάνοιαν, προσκυνεῖ τὸν τίμιον Σταυρὸν ψάλλων τὸ «*Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν*», ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν χορῶν. (Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς, μετὰ τὴν προσκύνησιν, εὐλογεῖ τὸν λαόν, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος τὸ «*Εἰς πολλὰ ἔτη, δέσποτα*», καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον).

Ἀκολουθῶς γίνεται ἡ προσκύνησις τοῦ τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τῶν πιστῶν, ψάλλομένων τῶν ἰδιομέλων «*Δεῦτε, πιστοί*», ὡς ἐν τῷ *Τριωδίῳ*. Ψάλλομένων δὲ αὐτῶν, ὁ ἱερεὺς διανέμει τὰ ἄνθη καὶ εἴτα ἀπέρχεται ἐν τῷ Ἱερῷ. Μετὰ δὲ τὴν προσκύνησιν, ψάλλεται τὸ «*Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος*» (ἢ «*Σήμερον σωτηρία*»).

Σημείωσις. Ὁ τίμιος Σταυρὸς παραμένει ἐπὶ τοῦ τετραποδίου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ πρὸς προσκύνησιν μέχρι τῆς Παρασκευῆς, ὅτε καὶ αἶρεται.

Θεία Λειτουργία
(τοῦ Μεγάλου Βασιλείου)

ΑΝΤΙΦΩΝΑ, τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως

Ἀντίφωνον α΄

Στίχ. α΄ «Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε».

«Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου».

Στίχ. β΄ «Ἐδωκας τοῖς φοβουμένοις σε σημείωσιν τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τόξου».

Στίχ. γ΄ «Ἀνέβης εἰς ὕψος, ἤχημαλῶτευσας αἰχμαλωσίαν, ἔλαβες δόματα ἐν ἀνθρώποις».

Στίχ. δ΄ «Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε».

Δόξα, καὶ νῦν· «Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου».

Ἀντίφωνον β΄

Στίχ. α΄ «Εἶδοσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Στίχ. β΄ «Εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ».

Στίχ. γ΄ «Ὁ δὲ Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς».

Στίχ. δ΄ «Σχολάσατε καὶ γινώτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ».

Δόξα, καὶ νῦν· «Ὁ μονογενὴς Υἱός».

Ἀντίφωνον γ΄

Στίχ. α΄ «Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ».

«Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου».

Στίχ. β΄ «Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου».

Στίχ. γ´. «Καὶ ποιῖμανον αὐτοὺς καὶ ἔπαρον αὐτοὺς ἕως τοῦ αἰῶ-
νος».

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ· «Δεῦτε προσκυνήσωμεν ..., ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον, τοῦ Σταυ-
ροῦ, τοῦ ἁπ. Βαρνάβα καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ».

Ἀντὶ τοῦ τρισαγίου ὕμνου· «Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Γ´ Κυριακῆς νηστειῶν· «Ἔχοντες ἀρχιερέα μέ-
γαν» (Εβρ. δ´ 14-ε´ 6).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως· «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθεῖν» (Μκ. η´
34-θ´ 1).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· «Ἐπὶ σοὶ χαίρει».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ, τοῦ Σταυροῦ· «Ἐσημειώθη ἐφ´ ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ
προσώπου σου, Κύριε. Ἀλληλούια».

Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου».

Ὅπισθάμβωνος εὐχή· «Ὁ θυσίαν αἰνέσεως».

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἐσπέρας

Ἐν τῇ Θ´ Ὥρᾳ. Ἀπολυτίκια, τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα, τοῦ Σταυροῦ.
Κοντάκιον, τοῦ Σταυροῦ· «Οὐκέτι φλογίνη ρομφαία». Ἀπόλυσις· «Ὁ
ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Ἐν τῷ κατανυκτικῷ Ἑσπερινῷ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται κατὰ
τὸν τύπον τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς ἐσπέρας (βλ. σελ. 141), ἀλλὰ
κατανυκτικὰ λέγονται τὰ τοῦ βαρέος ἤχου, μέγα δὲ προκείμενον τὸ
«Ἔδωκας κληρονομίαν».

16. ΔΕΥΤΕΡΑ. Σαβίνου μάρτυρος τοῦ Αἰγυπτίου· Χριστοδούλου
ῥοσίου τοῦ ἐν Πάτμῳ*.

Ἐν ταῖς Ὥραις. Εἰς τὴν Α´ Ὥραν, ἀντὶ τῶν στίχων· «Τὰ δια-
βήματά μου κατεύθυνον», ψάλλεται τὸ «Τὸν Σταυρόν σου προ-
σκυνοῦμεν» τρὶς καὶ γίνεται κατὰ τάξιν ἡ προσκύνησις τοῦ τιμίου
Σταυροῦ. Εἰς πάσας δὲ τὰς Ὥρας, μετὰ τὸ τρισάγιον καὶ μετὰ τοὺς

μακαρισμούς, ἀντὶ τῶν συνήθων τροπαρίων καὶ κοντακίων, λέγεται τὸ κοντάκιον τοῦ Σταυροῦ· «Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία».

17. ΤΡΙΤΗ. Ἀλεξίου ὁσίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ. Ἡ ἀκολουθία τοῦ Μηναίου δὲν ψάλλεται, ἀλλὰ μόνη ἡ τοῦ Τριωδίου.

18. ΤΕΤΑΡΤΗ. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ. Ἡ ἀκολουθία τοῦ Μηναίου δὲν ψάλλεται, ἀλλὰ μόνη ἡ τοῦ Τριωδίου. Εἰς τὰ καθίσματα τῆς α' στιχολογίας, μετὰ τὰ σταυρώσιμα τοῦ βαρέος ἤχου· «Δόξα», τὸ (μετὰ τὸ σταυροθεοτοκίον κείμενον) μαρτυρικόν. Καὶ νῦν, τὸ σταυροθεοτοκίον. Ὁ κανὼν τοῦ Σταυροῦ ψάλλεται μετὰ τῶν εἰρμῶν· «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου» (βλ. τέλος Ὁρολογίου, εἰς τὸν κανόνα τῶν οἴκων τοῦ τιμίου Σταυροῦ) εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει σου», τὰ δὲ τριώδια ὡς εἴθισται. Ἀπὸ γ' καὶ ἀφ' ε' ὥδῃς, ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου. Πρὸ δὲ τῶν ἐξαποστειλαρίων, τὸ φωταγωγικὸν τοῦ βαρέος ἤχου ἅπαξ.

Ἐν ταῖς Ὠραῖς. Ἀναγινώσκονται ὡς καὶ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 10) τὰ δύο ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου, τὸ μαρτυρικόν, τὰ 3 προσόμοια τοῦ Σταυροῦ καὶ τὰ 3 τοῦ Μηναίου εἰς 4. Δόξα, καὶ νῦν, τοῦ Σταυροῦ· «Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος». Εἵσοδος μετὰ θυμιατοῦ. «Φῶς ἱλαρόν» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιετάχθη ἐν σελ. 149-150. Ἀπὸ σήμερον δὲ μέχρι καὶ τῆς Μεγάλης Τετάρτης, μετὰ τὰς αἰτήσεις ὑπὲρ τῶν κατηγουμένων, παρεμβάλλονται καὶ αἱ ὑπὲρ τῶν πρὸς τὸ φῶτισμα εὐτρεπιζομένων.

19. ΠΕΜΠΤΗ. Χρυσάνθου καὶ Δαρείας μαρτύρων.

20. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Δ΄ Χαιρετισμοί). Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντων ὁσίων πατέρων.

Ἐν τῷ Ὅρθρῳ. Ἡ ἀκολουθία τοῦ Μηναίου δὲν ψάλλεται, ἀλλὰ μόνη ἡ τοῦ Τριωδίου, ὡς καὶ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην.

Ἐν ταῖς Ὁραῖς. Ἀναγινώσκονται ὡς καὶ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην, πλὴν εἰς τὴν Α΄ Ὁραν δὲν γίνεται ἡ Σταυροπροσκύνησις, ἀλλὰ ψάλλεται ὡς συνήθως τὸ «Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον». Εἰς τὸ τέλος τῆς Θ΄ Ὁρας, μετὰ τὴν εὐχὴν «Παναγία Τριάς, τὸ ὁμοούσιον κράτος», φαλλομένου τρις τοῦ «Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν» καὶ τοῦ ἀΐδιομέλου τῆς Σταυροπροσκυνήσεως· «Δεῦτε, πιστοί», ὁ ἱερεὺς ἔρχεται εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ὅπου εὐρίσκεται ὁ τίμιος Σταυρός, καὶ θυμιάσας αὐτὸν καὶ ποιήσας μετανοίας τρεῖς, ἀσπάζεται αὐτὸν καὶ γίνεται κατὰ τάξιν ἡ προσκύνησις αὐτοῦ. Εἶτα ὁ ἱερεὺς αἶρει τὸν τίμιον Σταυρόν καὶ εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα, μεθ' ὃ ποιεῖ τὴν ἀπόλυσιν.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται ὡς προεγράφη ἐν σελ. 148, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων. Εἰς δὲ τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», μαρτυρικά, νεκρώσιμον δοξαστικὸν καὶ ἀ΄ θεοτοκίον λέγονται τὰ τοῦ βαρέος ἤχου.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται ὡς διευτυπώθη κατὰ τὴν Α΄ Παρασκευὴν τῶν νηστειῶν (βλ. σελ. 154), ἀλλ' ἀναγινώσκεται ἡ Δ΄ στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (Τ-Ω καὶ Α). Μετὰ τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον· «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως» κτλ. Μετὰ δὲ τὰς εὐχὰς· «Ἀσπιλε, ἀμόλυντε» κτλ., εὐθὺς ἡ ἀπόλυσις ἄνευ Εὐαγγελίου.

21. ΣΑΒΒΑΤΟΝ Δ΄ τῶν νηστειῶν. Ἰακώβου ἐπισκόπου τοῦ ὁμολογητοῦ.

Αἱ ἀκολουθίαι τελοῦνται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Β΄ Σαββάτου τῶν νηστειῶν (βλ. σελ. 171), ἀλλ' ἐν τῷ Ὅρθρῳ, καθίσματα, φωταγωγικόν, αἶνοι καὶ ἀπόστιχα λέγονται τὰ τοῦ βαρέος ἤχου. Ἐν δὲ τῇ Λειτουργίᾳ, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον Δ΄ Σαββάτου νηστειῶν.

22. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. Ἰωάννου ὁσίου τοῦ Σιναΐτου, συγγραφέως τῆς Κλίμακος Βασιλείου ἱερομάρτυρος, πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν Ἐκκλησίας. Ἦχος πλ. δ΄. Ἑωθινὸν Η΄.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, Θ΄ Ὡρα

Ἀπολυτίκια· «Ἀπόστολοι, μάρτυρες». Δόξα· «Μνήσθητι, Κύριε». Κοντάκιον· «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως».

Ἑσπερινὸς

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», ἀναστάσιμα 6 καὶ τὰ 3 προσόμοια τοῦ ἁγίου Ἰωάννου εἰς 4. Δόξα, τοῦ ἁγίου· «Ὅσιε πάτερ». Καὶ νῦν, τὸ ἀ΄ θεοτοκίον τοῦ ἡχου· «Ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν».

Εἵσοδος. «Φῶς ἱλαρόν» καὶ τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Δόξα, τοῦ ἁγίου· «Τὸν ἐπὶ γῆς ἄγγελον». Καὶ νῦν· «Ὡ θαύματος καινοῦ».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ, τὸ ἀναστάσιμον· «Ἐξ ὕψους κατήλθες». Δόξα, τοῦ ἁγίου· «Ταῖς τῶν δακρῶν σου ῥοαῖς». Καὶ νῦν· «Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεῖς».

Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Τῇ Κυριακῇ πρωί, Μεσονυκτικὸν

Μετὰ τὸν ν΄ ψαλμόν, ὁ τριαδικὸς κανὼν τοῦ ἡχου, τὰ τριαδικά· «Ἄξιόν ἐστιν», τὸ τρισάγιον, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἡχου, ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ὅρθρος

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Τὰ εὐλογητάρια, ἡ ὑπακοὴ καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἡχου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τὸ Η΄ ἑωθινόν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Κυριακῶν τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Τριωδίου μετὰ στίχου· «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι» καὶ ὁ τοῦ ἁγίου, ἕκαστος εἰς 4.

Ἀπὸ γ΄ ὥδῃς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ ἁγίου· εἶτα τὰ καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ἀφ' ἧς ὥδῃς, τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ· «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου». Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τὸ Η' ἀναστάσιμον· «Δύο ἀγγέλους βλέψασα», τοῦ ἁγίου καὶ τὸ θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ, ἀναστάσιμα 4 καὶ (κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Τ.Μ.Ε.) τὰ 3 ἐσπέρια προσόμοια τοῦ ἁγίου· «Πάτερ, Ἰωάννη ὅσιε» εἰς 4, μετὰ τῶν εἰς ὁσίους ἄνδρας στίχων· «Μακάριος ἀνὴρ ...» καί· «Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ...» εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Δόξα, τοῦ Τριωδίου· «Δεῦτε ἐργασώμεθα». Καὶ νῦν· «ὑπερευλογημένη».

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ «Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος» (ἢ «Σήμερον σωτηρία»).

Θεία Λειτουργία

(τοῦ Μεγάλου Βασιλείου)

Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικόν, τῆς Κυριακῆς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον, τοῦ ἁγίου, τοῦ ἁπ. Βαρνάβα καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ».

Προκείμενον τοῦ πλ. δ' ἤχου (βλ. ἀρχὴν Ἀποστολίου).

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Δ' Κυριακῆς νηστειῶν· «Τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελία· μενος ὁ Θεός» (Εβρ. 5' 13-20).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως· «Ἀνθρώπος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ» (Μκ. θ' 17-31).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· «Ἐπὶ σοὶ χαίρει».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Εἶδομεν τὸ φῶς».

Ὁπισθάμβωνος εὐχή· «Ὁ θυσίαν αἰνέσεως».

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἐσπέρας

Ἐν τῇ Θ' Ὠρα. Ἀπολυτίκια, τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Ἀντὶ κοντακίου, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἤχου. Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Ἐν τῷ κατανυκτικῷ Ἑσπερινῷ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται κατὰ τὸν τύπον τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς ἐσπέρας (βλ. σελ. 141), ἀλλὰ κατανυκτικὰ λέγονται τὰ τοῦ πλ. δ' ἤχου.

23. ΔΕΥΤΕΡΑ. Νίκωνος ὁσιομάρτυρος καὶ τῶν αὐτοῦ ρήθ' (199) μαθητῶν.

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ (ἄνευ Προηγιασμένης). Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», τὰ 3 προσόμοια τοῦ Τριωδίου καὶ τὰ 3 προεόρτια ἐκ τοῦ Μηναίου (κδ' Μαρτ.). Δόξα καὶ νῦν, τὸ προεόρτιον «Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ». Εὐθὺς (ἄνευ εισόδου) τὸ «Φῶς ἱλαρόν», τὰ προκείμενα καὶ ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου, τὸ «Καταξίωσον» καὶ τὰ πληρωτικά. Ἀπόστιχα, τὰ δύο ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου καὶ τὸ μαρτυρικόν, μετὰ τῶν στίχων «Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου ...» καί: «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ...». Εἶτα τὰ κατ' ἀλφάβητον προσόμοια: «Ἄπας ὁ βίος μου»¹⁹ (Τριώδιον, Τετ. Ε' ἐβδ. εἰς τὸν Ἑσπερινόν), ἅπαντα μετὰ τοῦ στίχου «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι». Δόξα καὶ νῦν, τὸ προεόρτιον «Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνων» (κδ' Μαρτ., ἀπόστιχα αἰνῶν). Ἀπολυτίκιον, τὸ προεόρτιον «Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς» ἁπαξ. Εἶτα (παραλειπομένων τῶν τροπαρίων «Θεοτόκε Παρθένε»), ὁ ἀναγνώστης τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ') καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀκολουθίας ὡς προδιετάχθη ἐν σελ. 148.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἀποδείπνῳ. Εἰς τὴν α' στάσιν αὐτοῦ, ἀντὶ τῶν τροπαρίων «Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου», χῦμα τὸ προεόρτιον ἀπολυτίκιον. Εἰς δὲ τὴν β' στάσιν, ἀντὶ τῶν τροπαρίων «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε», χῦμα τὸ προεόρτιον κοντάκιον. Ψάλλεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ Θεοτοκαρίου ὁ κανὼν τῆς ἡμέρας ὡς εἴθισται.

¹⁹ Τὰ προσόμοια ταῦτα, ἔχοντα ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ θέμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, φάλλονται κατὰ τὴν σήμερον, διότι εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἐρχομένης Τετάρτης (πρὸ τῆς Πέμπτης τοῦ Μεγάλου Κανόνος) ἀποδίδεται ἡ ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰς ὃν καταλιμπάνεται ἡ ἀκολουθία τοῦ Τριωδίου.

24. ΤΡΙΤΗ. Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ (τὸ καθ' ἡμέραν). Ἀντὶ τῶν τροπαρίων «Ἴδοὺ ὁ νυμφίος», χῦμα τὸ προεόρτιον ἀπολυτίκιον· ἀντὶ δὲ τῶν τροπαρίων «Μνήσθητι, Κύριε», χῦμα τὸ προεόρτιον κοντάκιον.

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος», τὸ προεόρτιον ἀπολυτίκιον. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Καθίσματα, μετὰ μὲν τὴν α' στιχολογίαν, τὰ κατανυκτικὰ τοῦ πλ. δ' ἤχου (βλ. τέλος *Τριωδίου*). Δόξα, τὸ (μετὰ τὸ θεοτοκίον) μαρτυρικόν. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν β' καὶ γ', τὰ τῆς ἡμέρας τοῦ *Τριωδίου*. Ὁ ν' ψαλμὸς χῦμα, τὸ «Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου» καὶ ἡ στιχολογία τῶν ᾠδῶν. Κανόνες, ὁ προεόρτιος μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι» καὶ τὰ τριώδια τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν συνήθη τάξιν. Μετὰ τὴν β' ᾠδὴν, ὁ εἰρμὸς τοῦ β' τριωδίου. Μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν, ὁ εἰρμὸς τοῦ *Μηναίου*, ἡ αἵτησις καὶ τὸ προεόρτιον κάθισμα. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Μετὰ τὴν ζ' ᾠδὴν, ὁ εἰρμὸς τοῦ *Μηναίου*, ἡ αἵτησις, τὸ προεόρτιον κοντάκιον καὶ τὸ συναξάριον τοῦ *Μηναίου*. Μετὰ τὴν η' ᾠδὴν, τὸ «Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν» καὶ ὁ εἰρμὸς τοῦ β' τριωδίου. Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα, μεθ' ἣν ὁ εἰρμὸς τοῦ β' τριωδίου καὶ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν». Ἐξαποστειλάριον, τὸ προεόρτιον δις. Οἱ ψαλμοὶ τῶν αἵνων χῦμα, τὸ «Σοὶ δόξα πρέπει», ἡ δοξολογία χῦμα καὶ τὰ πληρωτικά. Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ *Τριωδίου* δις καὶ τὸ μαρτυρικόν, μετὰ τῶν στίχων «Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωὶ τοῦ ἐλέους σου ...» καὶ «Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου ...». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ προεόρτιον «Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνω». Τὸ «Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι», τὸ τρισάγιον καὶ τὸ προεόρτιον ἀπολυτίκιον ἅπαξ. Εἴτα, τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ') καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀκολουθίας ὡς προδιετάχθη ἐν σελ. 145-146.

Ἐν ταῖς Ὁραῖς. Ἀντὶ τοῦ τροπαρίου ἐκάστης Ὁρας, χῦμα· «Δόξα», τὸ προεόρτιον ἀπολυτίκιον. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον τῆς Ὁρας. Μετὰ τὸ τρισάγιον ἐκάστης, χῦμα τὸ προεόρτιον κοντάκιον. Μετὰ δὲ τὴν εὐχὴν τῆς ζ' Ὁρας, γίνεται ἀπόλυσις.

25. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ. (Εθνική έορτή).

Κατάλυσις ιχθύος.

Πανηγυρίζουσιν οί καθεδρικοί ναοί Αγίας Νάπας Λεμεσοῦ καὶ Παναγίας Εὐαγγελιστρίας Ἰδαλίου.

Σημείωσις. Σήμερον ψάλλεται ἡ ἀκολουθία τῆς ἐορτῆς μόνη ἐκ τοῦ *Μηναίου*, ἡ δὲ τῆς ἡμέρας τοῦ *Τριωδίου* καταλιμπάνεται.

Τῇ Τρίτῃ ἐσπέρας, Θ΄ Ὡρα

Ἀπολυτίκιον καὶ κοντάκιον, τὸ προεόρτιον.

Ἑσπερινὸς

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», τὰ 3 προσόμοια τῆς ἐορτῆς εἰς 6. Δόξα, καὶ νῦν· «Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ».

Εἵσοδος. «Φῶς ἱλαρόν», τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ ἀναγνώσματα καὶ ἡ λιτὴ τῆς ἐορτῆς.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ 3 ἰδιόμελα τῆς ἐορτῆς, μετὰ τῶν στίχων·

«Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

«Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ».

Δόξα, καὶ νῦν· «Σήμερον χαρᾶς εὐαγγέλια».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ· «Σήμερον τῆς σωτηρίας» τρίς.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ· «Ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου σαρκωθῆναι καταδεξάμενος, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν».

Τῇ Τετάρτῃ πρωί, Μεσονυκτικὸν

Μετὰ τὸν ν' ψαλμόν, τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς, ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ὅρθρος

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς τρίς.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, τῆς ἐορτῆς δις ἕκαστον. Οἱ ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ προκείμενον· «Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ...» τρίς, μετὰ τοῦ στίχου· «Ἄσατε

τῷ Κυρίῳ ...» (βλ. ἐν τῷ Ἑσπερινῷ).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ ν΄ ψαλμὸς χῦμα. Δόξα· «*Ταῖς τῆς Θεοτόκου*». Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. «*Ἐλέησόν με, ὁ Θεός ..., Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ*».

ΚΑΝΩΝ, ὁ τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «*ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς*».

Ἀπὸ γ' ὥδῃς, τὸ κάθισμα· «*Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ*». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Ἀφ' 5' ὥδῃς, τὸ κοντάκιον, ὁ οἶκος καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ· «*Ἀνοίξω τὸ στόμα μου*» (οἱ εἰρμοὶ τοῦ κανόνος τῆς ἑορτῆς).

Εἰς τὴν θ', ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλὰ φάλλεται ἡ θ' ὥδῃ τοῦ κανόνος, μετὰ τοῦ μεγαλυναρίου· «*Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην*» πρὸ τοῦ εἰρμοῦ καὶ τῶν τροπαρίων. Εἰς τὰ δύο τελευταῖα τροπάρια προτάσσεται τοῦ μεγαλυναρίου τὸ «*Δόξα*» καὶ τὸ «*Καὶ νῦν*». Εἶτα, ἡ καταβασία· «*Εὐαγγελίζου, γῆ ..., Ὡς ἐμψύχω Θεοῦ κιβωτῷ*».

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ· «*Ἀγγελικῶν δυνάμεων*» δις καί· «*Χαῖρε, κατάρας λύτρωσις*» ἅπαξ.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑἪΝΟΥΣ, τὰ 3 προσόμοια τῆς ἑορτῆς εἰς 4. Δόξα, καὶ νῦν· «*Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον*».

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

Θεία Λειτουργία

(Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

ΑΝΤΙΦΩΝΑ, τῆς ἑορτῆς·

Ἀντίφωνον α'

Στίχ. α'. «*Ὁ Θεός, τὸ κρῖμά σου τῷ βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως*».

«*Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου*».

Στίχ. β´ «Ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην».

Στίχ. γ´ «Εὐαγγελίσεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον αὐτοῦ».

Στίχ. δ´ «᾿Ωμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν».

Δόξα, καὶ νῦν· «Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου».

Ἀντίφωνον β´

Στίχ. α´ «Καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον καὶ ὥσει σταγῶν ἡ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν».

«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς».

Στίχ. β´ «Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος».

Στίχ. γ´ «Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐ παρασιωπήσεται».

Στίχ. δ´ «Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης».

Δόξα, καὶ νῦν· «Ὁ μονογενὴς Υἱός».

Ἀντίφωνον γ´

Στίχ. α´ «Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας».

«Σήμερον τῆς σωτηρίας».

Στίχ. β´ «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος».

Στίχ. γ´ «Εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος».

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ· «Εὐαγγελίσεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια».

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, τῆς ἑορτῆς· «Ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι» (Εβρ. β' 11-18).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως· «Συνέλαβεν Ἐλισάβετ» (Λκ. α' 24-38).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» «Εὐαγγελίζου, γῆ ..., Ὡς ἐμφύχῳ Θεοῦ
κιβωτῷ».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἡρετίσατο αὐτὴν
εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ. Ἀλληλούια».

Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Εἶδομεν τὸ φῶς».

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΙΝ, ψάλλεται δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ
τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821, ὡς ἐξῆς·

Διάταξις δοξολογίας ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ

Ὁ διάκονος· «Εὐλόγησον, δέσποτα».

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς)· «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε».

Ὁ α' χορός· «Σήμερον τῆς σωτηρίας».

Ὁ β' χορός· Δόξα, καὶ νῦν· «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ».

Οἱ χοροί, τὴν δοξολογίαν.

Ὁ διάκονος· «Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου,
δεόμεθά σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον».

Ὁ α' χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων
χριστιανῶν».

Ὁ β' χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖ-
νος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος».

Ὁ α' χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν γένους,
πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν τῷ κράτει ἡμῶν καὶ τοῦ φιλοχρίστου
ἡμῶν στρατοῦ».

Ὁ β' χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου
ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἡρωι-
κῶς ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως πεσόντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν
ἡμῶν».

Ὁ α' χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος· «Ἐτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον τὸν Θεόν, φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς».

Ὁ β' χορός· «Κύριε, ἐλέησον» (ἁπαξ).

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς)· «Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεός».

Ὁ διάκονος· «Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

Ὁ α' χορός· «Κύριε, ἐλέησον».

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς) τὴν εὐχήν·

Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ τὴν σὴν εὐνοίαν καὶ προστασίαν ἀδιάλειπτον πρὸς τὸ εὐσεβεῖς ἔθνος ἡμῶν, ὡς πρὸς ἄλλον περιούσιον Ἰσραὴλ, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν ἐνδειξάμενος καὶ δι' αὐτοῦ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ποιήσας, πρὸς δόξαν μὲν τοῦ ἁγίου ὀνόματός σου, εὐεργεσίαν δὲ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος. Εὐχαριστοῦμέν σοι, ὅτι εὐμενῶς ἐπιβλέψας ἐπὶ τὸ δοῦλον ἡμῶν ἔθνος συναντελάβου αὐτοῦ, ἠὺλόγησας τὸν ἱερὸν αὐτοῦ ἀγῶνα, ἐδικαίωσας αὐτοῦ τὰς θυσίας καὶ τὸ ἐκχυθὲν αἷμα, καὶ ἐβράβευσας τούτῳ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν λύτρωσιν. Καὶ νῦν ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων τῆς σῆς ἀγαθότητος. Σκέπε καὶ φρούρει ἀεὶ τὸ εὐλογημένον ἔθνος ἡμῶν· δώρησαι αὐτῷ εἰρήνην καὶ ἀσφάλειαν, κράτος καὶ δύναμιν· ἀνεπιβούλευτον τοῦτο διατήρει καὶ στηρίξει ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ τῇ ἀρετῇ.

Ἰλέω ὅμματι ἔπιδε, Δέσποτα φιλόανθρωπε, καὶ ἐπὶ τὴν κάκωσιν τῆς μαρτυρικῆς πατρίδος ἡμῶν Κύπρου. Μνήσθητι παντὸς τοῦ δοκιμαζομένου λαοῦ σου, τῶν ἐν αἰχμαλωσίᾳ καὶ ὀμηρεῖᾳ ὄντων ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐν διωγμοῖς καὶ κινδύνοις, τῶν ἐν ἀνάγκαις καὶ θλίψεσι καὶ πάντων τῶν δεομένων τῆς παρὰ σοῦ βοηθείας. Ἀποδίωξον πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον ἀπὸ τῆς γῆς τῶν πατέρων ἡμῶν, δὸς λύτρωσιν τῷ λαῷ σου, ἐλευθερίαν καὶ εἰρήνην πᾶσιν ἡμῖν χάρισαι.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ δοτὴρ τῆς εἰρήνης, ὁ δυνατὸς ἐν ἐλέει καὶ ἀγαθὸς ἐν ἰσχύϊ εἰς τὸ βοηθεῖν καὶ παρακαλεῖν καὶ σῶζειν πάντας τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σέ, καὶ σοὶ τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνησιν

ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἄει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Οἱ χοροί· «Ἀμήν».

Ὁ ἐντεταλμένος, τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς), τὴν ἀπόλυσιν.

Οἱ χοροί, τὸν ἐθνικὸν ὕμνον.

Οἱ χοροὶ (ἐὰν παρίσταται ἀρχιερεὺς)· «Τὸν δεσπότην καὶ ἀρχιερέα».

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς)· «Δί' εὐχῶν».

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐσπέρας,
ἡ ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
καὶ ὁ Μέγας Κανὼν**

Ἐν τῇ Θ' Ὁρα. Ἀπολυτίκιον, κοντάκιον καὶ ἀπόλυσις τῆς ἑορτῆς.

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», τὰ 3 προσόμοια τῆς ἑορτῆς· «Βουλὴν προαιώνιον» (κε' Μαρτ.) καὶ τὰ 3 τοῦ ἀρχαγγέλου· «Γαβριὴλ ὁ μέγιστος νοῦς» (κς' Μαρτ.). Δόξα, καὶ νῦν· «Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ». Εἴσοδος. «Φῶς ἱλαρὸν» καὶ τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ἀπόστιχα, τὰ 3 ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς· «Τῷ ἔκτῳ μηνί», μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν ὡς καὶ ἐχθές. Δόξα, καὶ νῦν· «Σήμερον χαρᾶς εὐαγγέλια». Ἀπολυτίκιον· «Σήμερον τῆς σωτηρίας» τρίς. Ἀπόλυσις· «Ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους».

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν», φάλλεται ὁ Μέγας Κανὼν μετὰ τῶν εἰρμῶν καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με», ὁ εἰς τὴν ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν καὶ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, μετὰ τῶν στίχων ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ. (Τὰ μετὰ τὴν γ' ὥδην καθίσματα ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ δ', ἢ καὶ θ' ὥδῃ κείμενα τριῶδια παραλείπονται, διότι θὰ φαλῶσι κατὰ τὸν αὐριανὸν Ὅρθρον). Μετὰ τὴν 5' ὥδην, φάλλεται ἀργῶς τὸ κοντάκιον· «Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου». Ἐπειτα οἱ μακαρισμοὶ καὶ αἱ λοιπαὶ ὥδαι τοῦ κανόνος. Μετὰ τὴν θ' ὥδην, ἐπαναλαμβάνεται ἀργῶς ὁ εἰρμὸς αὐτῆς· «Ἀσπόρου συλλήψεως». Εἶτα τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον· «Ψυχὴ μου,

ψυχὴ μου» χῡμα, τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ'), «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ» καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀποδείπνου. Μετὰ τὰς εὐχάς· Ἐσπινε, ἀμόλυντε» (λεγόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀναλογίου), ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα». Πρὸ τοῦ «Δί' εὐχῶν», ψάλλεται τὸ «Πάντων προστατεύεις».

26. ΠΕΜΠΤΗ Ε΄ τῶν νηστειῶν. Τοῦ Μεγάλου Κανόνος ἡ σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Ἐν τῷ Ὅρθρῳ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται γενικῶς ὡς προεγγραφή (σελ. 142 κ. ἐξ.). Καθίσματα, μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, τὰ ἀποστολικά τοῦ πλ. δ' ἡχου (βλ. τέλος Τριωδίου). Δόξα, τὸ (μετὰ τὸ θεοτοκίον) μαρτυρικόν. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον. Μετὰ τὴν β', τὸ τοῦ Τριωδίου· «Φωστῆρες θεαυγεῖς» (ζήτει μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν τοῦ Μ. Κανόνος). Δόξα, καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον· «Ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς» (ζήτει τῇ Δευτ. τῆς Δ' ἐβδ.). Μετὰ δὲ τὴν γ', τὸ ἕτερον κάθισμα τοῦ Τριωδίου· «Τῶν ἀποστόλων δωδεκάς». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον· «Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ» (ζήτει ἀμφοτέρω μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν τοῦ Μ. Κανόνος). Ὁ ν' ψαλμός χῡμα, τὸ «Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου» καὶ ἡ στιχολογία τῶν ᾠδῶν. Κανόνες, ὁ τοῦ Μηναίου (τοῦ ἀρχαγγέλου) μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ τὰ τριῶδια τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν συνήθη τάξιν (Πέμπτη τοῦ Μ. Κανόνος, ᾠδαὶ δ', ἡ' καὶ θ'), μετὰ στίχου· «Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν». Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὸ κάθισμα τοῦ Μηναίου. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον. Ἀφ' 5' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ Μ. Κανόνος, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς συνήθως.

Ἐν ταῖς Ὁραῖς. Μετὰ τὸ τρισάγιον ἐκάστης Ὁρας καὶ μετὰ τοὺς μακαρισμούς, ἀντὶ τῶν συνήθων τροπαρίων καὶ κοντακίων, τὸ κοντάκιον «Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου».

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 10) τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου· «Αὐτεξουσίως ἐξεδύθην» δῖς, τὸ μαρτυρικόν, τὰ 3 προσόμοια· «Ἠλούμενος, Κύριε, Σταυρῷ» καὶ τὰ 3 τοῦ

Μηναίου εις 4. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ σταυροθεοτοκίον τοῦ Μηναίου. Εἵσοδος μετὰ θυμιατοῦ. «Φῶς ἱλαρόν» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιετάχθη ἐν σελ. 149-150, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων.

27. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Ἄπαντες οἱ Χαιρετισμοί). Ματρώνης μάρτυρος τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 6) τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου· «Ὡς ἐξ Ἱερουσαλήμ» δίς, τὸ μαρτυρικὸν καὶ τὰ 3 προσόμοια τῆς Θεοτόκου· «Βουλὴν προαιώνιον» ἀνὰ μίαν. Δόξα, καὶ νῦν· «Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον». Εἵσοδος μετὰ θυμιατοῦ. «Φῶς ἱλαρόν» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιετάχθη ἐν σελ. 149-150, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν», ψάλλεται τὸ τροπάριον· «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς» τρίς (ἅπαξ ἀργόν, ἅπαξ ἀργοσύνητον καὶ ἅπαξ σύντομον) καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκεται ἡ Α' στάσις τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τὴν Θεοτόκον (Α-Ζ), μεθ' ἣν ὁ β' χορὸς τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ» (σύντομον).

Ἀκολουθῶς ψάλλονται αἱ ᾠδαὶ α' καὶ γ' τοῦ κανόνος τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου. Εἵτα, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ» (ἀργὸν δίχορον) καὶ ἀναγινώσκεται ἡ Β' στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (Η-Μ), μεθ' ἣν ὁ α' χορὸς τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ» (σύντομον).

Εὐθὺς ψάλλονται αἱ ᾠδαὶ δ', ε' καὶ ς'. Εἵτα, ἀρχομένου τοῦ β' χοροῦ, τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ» (ἀργοσύνητον δίχορον) καὶ ἀναγινώσκεται ἡ Γ' στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (Ν-Σ), μεθ' ἣν ὁ β' χορὸς τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ» (σύντομον).

Ἀμέσως ψάλλονται αἱ ᾠδαὶ ζ', η' καὶ θ' καὶ γίνεται θυμίασις τοῦ ναοῦ. Εἵτα, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ» (ἀργοσύνητον δίχορον) καὶ ἀναγινώσκεται ἡ Δ' στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (Τ-Ω καὶ Α), μεθ' ἣν ὁ β' χορὸς τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ» (σύντομον).

Αὐθις ὁ ἀναγνώστης τὸ τρισάγιον, χῦμα τὸ κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ», «Κύριε, ἐλέησον» (μ'), «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, ὡς ἐν ταῖς προλαβούσαις Παρασκευαῖς.

28. ΣΑΒΒΑΤΟΝ Ε΄ τῶν νηστειῶν. Τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· Ἰλαρίωνος ὁσίου τοῦ νέου.

Ἐν τῷ Μεσονυχτικῷ (τοῦ Σαββάτου). Ἀντὶ τῶν τροπαρίων· «Τὰς ἄνω δυνάμεις», χῦμα τὸ ἀπολυτίκιον· «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς»· ἀντὶ δὲ τῶν τροπαρίων· «Μνήσθητι, Κύριε», χῦμα τὸ κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ».

Ἐν τῷ Ὅρθρῳ. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος», τὸ ἀπολυτίκιον· «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Καθίσματα, μετὰ τὴν ἀστιχολογίαν· «Σήμερον ἅπανσα». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Μετὰ τὴν β΄· «Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ». Δόξα, καὶ νῦν· «Ἀπεστάλη Γαβριὴλ» (βλ. *Μηναῖον*, Ὅρθρος κε΄ Μαρτ.)²⁰. Ὁ ν΄ ψαλμὸς χῦμα. Κανόνες, μέχρι καὶ τῆς ε΄ ὥδης, ὁ τῆς Θεοτόκου (τοῦ Ἀκαθίστου) μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς». Ἀπὸ δὲ τῆς ς΄ ὥδης, συνάπτονται εἰς αὐτὸν καὶ τὰ δύο τετραῶδια τῆς ἡμέρας, μετὰ στίχου· «Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν» καὶ εἰς τὸ νεκρώσιμον· «Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε». Μεθ' ἕκαστον δὲ θεοτοκίον τοῦ β΄ τετραῶδιου, ψάλλονται καὶ τὰ ἕτερα δύο τροπάρια, μετὰ τῶν ἐν τῷ Τριῳδίῳ στίχων. Ἀπὸ γ' ὥδης, τὸ κάθισμα· «Ὁ μέγας στρατηγός». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Ἀφ' ς΄ ὥδης, τὸ κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ», ὁ οἶκος· «Ἄγγελος πρωτοστάτης» καὶ τὸ συναξάριον τοῦ *Μηναίου* καὶ τοῦ *Τριῳδίου*. Καταβασίαι· «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου» (εἰς τὴν δ' ὥδην· «Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ»). Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα. Ἐξαποστειλάριον· «Τὸ ἀπ' αἰῶνος σήμερον» δις. Εἰς τοὺς αἵνους, τὰ 3 προσόμοια· «Κεκρυμμένον μυστήριον» εἰς 4. Δόξα, καὶ νῦν· «Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνων».

²⁰ Τὸ *Τριῳδion*, ἔνεκα τῆς ἐν αὐτῷ ἰδιαζούσης τάξεως, καθ' ἣν οἱ Χαιρετισμοὶ ψάλλονται ἐν τῷ Ὅρθρῳ, δὲν προβλέπει καθίσματα μετὰ τὰς δύο στιχολογίας τοῦ *Ψαλτηρίου*. Τὸ δὲ *Τ.Μ.Ε.* ὁρίζει ὡς μόνον κάθισμα τὸ ἀπὸ γ' ὥδης· «Ὁ μέγας στρατηγός», ἐπαναλαμβάνον τοῦτο καὶ εἰς τὴν γ' ὥδην. Ὅθεν ὠρίσαμεν τὰ καθίσματα τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ σχέσις πρὸς τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον εἶναι προφανής, ποιήσαντες στιχολογίας δύο καὶ ἀφήσαντες τὸ κάθισμα· «Ὁ μέγας στρατηγός» εἰς τὴν γ' ὥδην.

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ ἀπολυτίκιον· «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς».

Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου). Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικὸν τῶν καθημερινῶν μεθ' ἑορτῆς. Μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ ἀπολυτίκιον· «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς» καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ». Ἀπόστολος, τῆς Θεοτόκου· «Εἶχεν ἡ πρώτη σκηνή». Εὐαγγέλιον, ὁμοίως· «Ἀναστᾶσα Μαριάμ» (βλ. ἡ Σεπτ.). Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· «Ἄξιόν ἐστιν»²¹. Κοινωνικόν· «Ποτήριον σωτηρίου». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Εἶδομεν τὸ φῶς».

29. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας
Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων καὶ Κυρίλλου διακόνου μαρτύρων καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς· Ἰωνᾶ καὶ Βαραχησίου μαρτύρων καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς. Ἦχος α΄. Ἑωθινὸν Θ΄.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, Θ΄ Ὥρα

Ἀπολυτίκιον· «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς». Κοντάκιον· «Τῇ ὑπερμάχῳ».

Ἑσπερινὸς

Εἰς τὸ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», ἀναστάσιμα 6 καὶ τὰ 3 προσόμοια τῆς ἁγίας Μαρίας εἰς 4. Δόξα, τῆς ἁγίας· «Ἐθαυματούργησε, Χριστέ». Καὶ νῦν, τὸ α΄ θεοδοκίον τοῦ ἡχοῦ· «Τὴν παγκόσμιον δόξαν».

Εἴσοδος. «Φῶς ἱλαρὸν» καὶ τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Δόξα, τῆς ἁγίας· «Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα». Καὶ νῦν· «Ὡ θαύματος καινοῦ».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ, τὸ ἀναστάσιμον· «Τοῦ λίθου σφραγισθέντος». Δόξα, τῆς ἁγίας· «Ἐν σοί, μητερ, ἀκριβῶς». Καὶ νῦν· «Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεῖς».

Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

²¹ Τὸ Τ.Μ.Ε. τάσσει τὸν εἰρμόν· «Ἄπας γηγενής». Ἐφ' ὅσον ὁμῶς δὲν πρόκειται περὶ μεγάλης θεομητορικῆς ἑορτῆς, δεόν ὅπως ψαλῇ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» (πρὸβλ. καὶ Τ.Μ.Ε., τυπ. β' Ἰουλ., § 4).

Τῇ Κυριακῇ πρώι, Μεσονυχτικὸν

Μετὰ τὸν ν' ψαλμόν, ὁ τριαδικὸς κανὼν τοῦ ἤχου, τὰ τριαδικά· «Ἄξιόν ἐστιν», τὸ τρισάγιον, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἤχου, ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ὅρθρος

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Τὰ εὐλογητάρια, ἡ ὑπακοὴ καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τὸ Θ' ἐωθινόν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Κυριακῶν τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Τριωδίου μετὰ στίχου· «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι» καὶ ὁ τῆς ἀγίας, εἰς 4 ἑκαστος.

Ἀπὸ γ' ὥδῃς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τῆς ἀγίας· εἶτα τὰ καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ἀφ' ε' ὥδῃς, τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ· «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου». Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τὸ Θ' ἀναστάσιμον· «Συγκεκλεισμένων, Δέσποτα», τῆς ἀγίας καὶ τὸ θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ, ἀναστάσιμα 4 καὶ (κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Τ.Μ.Ε.) τὰ 3 ἐσπέρια προσόμοια τῆς ἀγίας· «Σὲ μὲν διεκώλυε» εἰς 4, μετὰ τῶν εἰς ὁσίας γυναῖκας στίχων· «Ὑπομένων ὑπέμεινα ...» καί· «Ἐστησεν ἐπὶ πέτρᾳ ...» εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Δόξα, τοῦ Τριωδίου· «Οὐκ ἔστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Καὶ νῦν· «Ὑπερευλογημένη».

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ «Σήμερον σωτηρία».

Θεία Λειτουργία

(τοῦ Μεγάλου Βασιλείου)

Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικόν, τῆς Κυριακῆς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον, τῆς ἀγίας, τοῦ ἀπ. Βαρνάβα καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον· «Προστασία τῶν

Χριστιανῶν».

Προκείμενον τοῦ α΄ ἤχου (βλ. ἀρχὴν Ἀποστόλου).

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Ε΄ Κυριακῆς νηστειῶν «Χριστὸς παραγενόμενος ἀρχιερεὺς» (Εβρ. θ΄ 11-14).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως «Παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα» (Μκ. ι΄ 32-45).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» «Ἐπὶ σοὶ χαίρει».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν «Εἶδομεν τὸ φῶς».

Ὁπισθάμβωνος εὐχή· «Ὁ θυσίαν αἰνέσεως».

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἐσπέρας

Ἐν τῇ Θ΄ Ὠρᾷ. Ἀπολυτίκια, τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα, τῆς ἁγίας Μαρίας. Ἀντὶ κοντακίου, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἤχου. Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Ἐν τῷ κατανυκτικῷ Ἑσπερινῷ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται κατὰ τὸν τύπον τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς ἐσπέρας (βλ. σελ. 141), ἀλλὰ κατανυκτικὰ λέγονται τὰ τοῦ α΄ ἤχου, μέγα δὲ προκείμενον τὸ «Ἐδωκας κληρονομίαν».

30. ΔΕΥΤΕΡΑ πρὸ τῶν Βαΐων. Ἰωάννου ὁσίου τοῦ Σιναΐτου, συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

31. ΤΡΙΤΗ πρὸ τῶν Βαΐων. Ὑπατίου ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Γαγγρῶν.